

КРАЙ ОГЪНЯ

Ний седимъ край буйното огнище,
спомняме си лѣтнитѣ игри,
а отъ вѣнъ не се дочува нищо,
само снѣгъ по сламата шуми.

Дѣдо ни разказва, че не помни
снѣгъ такъвъ отъ детскитѣ си дни:
— Вълци зли дано не ни споходятъ,
че ще влѣзатъ въ кѣшитѣ дори.

Бѣше туй на младитѣ години,
врѣщахъ се презъ зимата дома,
вѣнъ ме погна вълчата дружина,
гладна, зла и съ пѣна на уста.

Ехъ, че бѣгъ тогава му ударихъ,
тичахъ, като че крила добихъ,
скачахъ презъ дворове и дувари,
стигнахъ и подъ чергата се скрихъ! —

Дѣдо се усмива и разбра,
че ни досмѣша отъ тоя край.
— Тѣй е, кой се рано не прибира
и до късно тича и играй! —

Пѣй шурецътъ въ бѣлото огнище,
дѣдо чудни приказки реди,
а отъ вѣнъ не се дочува нищо,
само снѣгъ вали, вали, вали...

Богданъ Овесянинъ